

Вельмишануваний Добродію,

Наше Редакторе,

Въ не малу міру може дивуватимдясь прочитаете
Ви тѣ листки, котрі я Вашь посылая укунѣ съ
цїми листакъ и котрі бакаль - бы я багати
надрукованими у "Зорѣ". Я думаю такъ тїмъ,
що Вашь, яко галичанинъ, за певне не вѣдоме
те сітановище, въ котрому стоїть украинське
дѣло у насъ, на Українѣ, и тѣ вѣдомости до
цїго дѣла, котрі истївають зъ боку самихъ - же
українцѣвъ, - се-бѣ то Вашь не вѣдома те багмо
у нашій стїнѣ, которе ажъ надто вже гнѣтїть
кожну чесну душу.

Москалѣ казуть: «соръ изъ избы не выносить».
На превелике лихо, и де котрі зъ нашихъ земля-
кѣвъ, сами люде чесні и ширї, держались,
достъ цїей московской приказки и тїмъ са-
ми давали злого цїлкимъ бруднимъ и нестїж-

таких царювати у повній силі. Одно наз-
вище „україносприш“, „українолюбць“, приложене
до того чи иншого чоловіка, вже аттестувало
его зь доброго боку, и вважало за непатріотичне
и неполицитичне дїло повставати проти
усього, що мало такї чи иншї звязки зь укра-
їноспришсьтвою. „Для цього того, щоб лаяти
нась, досвіт и Катковї“, — такь казали
Бешмаки.

Я ніколи не зрозумувавсь є з них. Я думаю,
що Катковї тільки тимь и мають силу,
що ми покриваємо тимь, котрий сами
вважало за винуват, и через те Катковї
можуть що дня витягати з них найбільшїх
псувателїв нашої идеи и галасувати:
„Ось, подивить ся, які ці україносприш!“

Чи не краще-єсть намь самимь вивести на
світ, винести є свої стількі цихь людей?
Я не думаю, щоб є з єго виникла яка шкода.
Я думаю, що є з єго буде тільки користь

для дѣла. Мы заткнемся ^{хоть трохи!} шотку Катковѣмъ
и подблнмо свою стѣлю на овецъ и козлицъ
и, ~~не~~ знаючи на кого треба, а на кого не треба
кнхсти надѣв, краше можемо обрхувати
свои сили. А може (кто знае?) и съ коз-
лицъ напутимо кого на правий шляхъ....

Але-жъ чи справдѣсть есть у насъ „сорѣ“,
сѣбѣтѣ? О, есть, тысячу разѣвъ есть! На-
шу ^{дѣло} литературу гнѣтѣть, але-жъ мы сами
удесятеро побѣльшимо цей гнѣть своєю недба-
лостю, продажностю, лѣнощами. Це правда,
и ~~не~~ певний, що кожен щире украинське серце
промовить зо мною: „Еге, це правда!“

Але-жъ нѣкто достъ въ насъ самимъ не пока-
завъ на нашѣ власнѣ грѣхи. Я замѣривъ сво-
єю невѣтною рукою погати це дѣло хоть у та-
кѣй фронтѣ, у якѣй мозу. Я самъ багу, якъ
мало я даю въ цѣлу ~~напрѣд~~ напярлику,
але жъ что далъ бѣльшь? Я сподѣваюся тѣльки
~~того~~ ^{того}, що мѣй погатовъ дастъ рухъ дѣловѣ,

и що інші люди, з більшими силами, дороблять
їго краще.

Звісно, Ви можете бути певні, що ні в од-
ної моєї втішці нема натякання на
персоналію. Моєю рукою керувала тільки любов
до правди і рідного краю, і я брав для своїх
машинків тільки те, що досягає вна-
типового розвитку, а не єсть особисті,
персональні прикмети того або иншого
українця.

Ось що примусило мене прохати Вас, Ша-
новий Добродію, дати у своїй газеті місце
моїм «Землякам». Кажу знову, що я маю
тільки пожаліти, що лемб, чоловіку з не-
великими силами, припадає братися до цілого дѣла,
котре ^{тепер} єсть для нас, українців, дѣлом не ма-
лої ваги. Але як найліпше буде хоч яксь на-
чати дѣла, котре розбудить мою земляків з
свої власного самовосхвалення.

Щирій і прихильний до Вас Д. Гордієнко
Давнійшої частки моєї «Земляків» прийняв
тоді, як побачу у «Зорі».